

[K. B. Andersen.]

brud på den principielle linje, som jeg i øvrigt er enig med ministeren i. Det afgørende for hele dette spørgsmål må være det — og det må også være det, der må blive stående, når seminarieforslaget gennemføres — at vi sætter så meget som muligt ind på at øge lærertallet. Den eneste helt rigtige måde at gøre det på er ikke disse nødvendige kortsigtede foranstaltninger, men at uddanne så mange lærere, at vi ad den vej kan arbejde os ud af lærermangelen.

Sinnbeck: Jeg takker den højtærede undervisningsminister for en, synes jeg, omfattende og god redegørelse for adskillige af de områder, hvor der blev stillet spørgsmål. Der var et par spørgsmål, som jeg gerne ville have haft svar på, men jeg forstår på den højtærede minister, at det kan fås i udvalget.

Ikke mindst vil jeg sige tak for ministerens positive indstilling til hele spørgsmålet om at udnytte seminariernes kapacitet fuldt ud. Der er jo ingen tvivl om, at det er væsentligt at få fat på hele dette spørgsmål. Jeg forstod, at man også længere fremover regner med at kunne få et større antal seminarieelever frem til skolerne hvert år.

Jeg mener, at ministeren måske udtalte sig en smule kategorisk, når han sagde, at nu var linjen den, at man skal gøre seminarierne større, og at man ligesom på forhånd skal se bort fra den mulighed, at der også, hvis man skal opfylde de store krav, der regnes med fremover, må forventes at blive brug for flere seminarier. Jeg skal slet ikke presse på i den anledning, men jeg tror dog nok, at man må se i øjnene — det er sagt under tidligere debatter — at seminarier kan også blive for store. Et seminarium skal gerne være en enhed, og jeg må mene, at begge synspunkter må komme ind i billedet. Her må jeg for så vidt principielt give det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjer-

re) ret, uden at jeg skal gå ind på hele spørgsmålet om Bornholms situation.

Jeg er også glad for, at man fra ministeriets side positivt arbejder med spørgsmålet om, at seminarieeleverne i stedet for at være ude i 5 måneder eller i et halvt år kan komme ud og vikariere i et helt år. Jeg er klar over, at det naturligvis giver visse problemer, men jeg forstår, at man er velvilligt indstillet over for tanken, og jeg vil håbe, at den må komme med i betragtningerne.

Ligeledes er det for mig væsentligt, selv om den reserve af gifte lærerinder, der måtte være, kun er beskeden i størrelse, at man så alligevel forsøger at få dem frem. Her var der også et positivt tilsagn fra den højtærede minister.

Til det ærede medlem hr. K. B. Andersen vil jeg sige, at jeg kan ikke se, at der vil ske så farlig meget ved, at man også undersøgte muligheden for at lade lærerne fortsætte i embedet, indtil de blev 72 år. Jeg mener, at det er en udvikling, som ikke alene gælder for lærernes vedkommende, men jeg tror, at man også inden for de andre tjenestemandsgupper i betragtning af den høje levealder godt kunne tænke sig at blive længere i embederne; og i hvert fald med den øjeblikkelige mangel på arbejdskraft kan jeg ikke se, at det kan skabe så voldsomme konflikter.

Jeg vil gerne føre et enkelt synspunkt yderligere ind i debatten om klassekvotienten. Jeg ser, at den højtærede minister i sin prognose regner med, at man fremover skal have forholdsvis større klassekvotienter i de yngste klasser og forholdsvis mindre i de ældre klasser. Jeg kan ikke være helt enig i dette synspunkt. Jeg tror ikke, det holder pædagogisk at have mange elever i de små klasser, hvor det jo dog drejer sig om at få startet disse små mennesker som skoleelever; jeg tror, at det dér er af stor betydning, at man kan give dem en så personlig undervisning som muligt. Når eleverne bliver noget ældre og noget mere